

af disse Love, at Indenrigsministeren har hemmet det legitime Erhverv paa en meget uheldig Maade. Der er blevet indført et Kontor styre, en Bureaukratisme, som er skadelig for al fri Omsætning, og som vil vise sig skadeligere og skadeligere for hver Dag, der gaar, naar det ikke længere er nødvendigt at opretholde det. Det er selvfølgelig ikke mit eller mit Partis Ønske, at man med eet Slag skal fjerne alle de prisregulerende Foranstaltninger og prisgive den forbrugende Del af Befolkningen for de Prisstigninger, som uvilkaarlig vilde blive Følgen deraf. Man maa gaa gradvis frem og søge efterhaanden at komme tilbage i normale Tilstande; herom er der ingen Uenighed mellem vort Parti og de Partier, som repræsenteres af det høje Ministerium.

Man skulde synes, at efter alt, hvad der nu er hændet det høje Ministerium, efter det Resultat, der er opnaaet ved Ministeriets store Handelsvirksomhed, vilde Indenrigsministeren og det øvrige Ministerium være rede til at vise Imødekommenhed. Jeg synes, at det er et beskedent Krav fra Oppositionens Side, at Rigsdagen skal have Indseende med og Indflydelse paa de Forhold, som Indenrigsministeren hidtil ganske eneældigt har ordnet. Det er næsten uforstaaeligt, at Ministeren har kunnet afvise et saa billigt Krav fra Folkerepræsentationens Side. Har Ministeren da haft Grund til at beklage sig over Folkets Repræsentanter, siden Ministeriet viser denne Mangel paa Tillid? Rigsdagen har jo Gang paa Gang vist sin Tillid til Ministeriet ved næsten til alle Tider at give alt, hvad den høje Regering har forlangt. Ja, den Tillid, Rigsdagen har vist, har netop været for stor, thi ellers havde man ikke nu staaet overfor den Situation, vi staaer overfor. Hvis man ikke paa det Tidspunkt havde Tillid til Regeringen, havde man ikke givet Loven af 7. August paa ubegrænset Tid. Man var ganske klar over den Dag, da denne Lov blev vedtaget, at det var en stor Myndighed, der blev lagt i Indenrigsministerens Haand, — det blev ogsaa sagt fra vort Partis Side — men den højtærede Minister udtalte, at han vilde bruge Loven med Maadehold, og ingen anede den Gang, hvad der kunde lægges ind i Brugen af denne Lov. Ministeren har ganske svigtet de Forudsætninger, som man den Dag nærrede til ham. Nu har Ministeren ikke Tillid til Rigsdagen, og hvorpaa begrundes han denne Mistillid? Den Omstændighed, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil give Slip paa disse nu meget omtalte Love af 6. og 7. August, maa vel snarest sættes i Forbindelse med

den Kendsgerning, at de, der er vante til at optræde som Enevoldsherskere, vil ikke gerne slippe Magten. Men denne Magt, der ligger i disse Love, kan i Længden blive farlig i Ministerens Haand. Disse Gifttænder maa fjernes, og den Magt, der nu ligger hos Ministeren, maa lempeligt føres tilbage der, hvor den hører hjemme, til Rigsdagen, til Folkets Repræsentanter.

Harald Jensen: Det er ganske naturligt, at det i de fire Krigsaar, der er gaaet over Verden og over Danmark, har kostet mange Anstrengelser og mange Penge at holde Statsmaskineriet i Gang. Krigen har straks medført Mangler paa Tilførsler af Raastoffer, saaledes at Arbejdsløshed bredte sig. Den standsede Omsætningen med Verdenen ude omkring og henviste det lille danske Folk til sig selv. Følgen var ganske naturligt, at vi maatte søge til os selv for at finde Magt til at komme disse Aar igennem. Disse fire Aar har været haarde for Danmark, og de har kostet mange Penge, men det, disse Penge har bevirket, er at holde den danske Befolkning og det danske Samfund saaledes oppe, at naar Udlændinge kom hertil, talte de om det lille Paradis her i Danmark, hvor der var Mad og bedre Forhold end i den øvrige Verden og ogsaa i andre neutrale Lande. Naar dette er opnaaet, ligger Grunden dertil vel væsentligst deri, at vi fik Loven af 7. August 1914, denne Lov, som, for at bruge et Udtryk af den ærede sidste Taler, „indskrænkede den fri Omsætning“; det vil med andre Ord sige forhindre den ene Borger i at benytte Konkurrenterne til at plyndre den anden, og gav Regeringen Bemyndigelse til at fordele de Goder, vi havde herhjemme, og de Goder, vi kunde skaffe os ude fra, saaledes, at man kom Retfærdigheden saa nær som muligt, og at ikke den ene kunde skrabe til sig paa den andens Bekostning. Jeg tror at turde sige, at denne Lov er blevet populær ude i den store Befolkning, ikke blandt dem, som har villet have „den frie Omsætning“ til at løbe sine Baner, saaledes at der var Magt for den enkelte til at trykke de andre ned, til at berige sig paa andres Bekostning og overhovedet ganske uhindret føre den fri Konkurrences Grundsætninger igennem, men hos den store Befolkning, som har haft Nytte af denne Lov. Nu kædes denne Lovs Ophævelse, eller rettere sagt for at bruge Folketingsbetænkningens Udtryk, denne Lovs Begrænsning i Myndighed og Varighed til Lovforslaget om Statslaan, og det kræves altsaa her, at denne Lov skal træde tilbage, at den skal indskrænkes baade